

forelagt af Regeringen, havde vi utvivlsomt i meget høj Grad kunnet forhindre den ublu Fordyrelse af Kul og andre Fornødenheder, som siden da har fundet Sted, og vi havde ved det Lovforslag efter min Opfattelse hindret Overvæltningen af Afgiften paa Forbrugerne, en Overvæltning, som nu ikke lader sig hindre, fordi den allerede er gennemført. Desværre har, om jeg saa maa sige, Redernes Repræsentanter paa Rigsdagen haft Magten og betydelig Magt i den svundne Tid og har hindret en Løsning, der havde været bedre for Befolkningen end den, vi nu er i Stand til at faa, hvor kulant jeg end maa erkende, at det foreliggende Tilbud synes at være.

Saaledes som Stillingen er, er der fornuftigvis ikke andet at gøre end at slutte sig til det foreliggende Lovforslag, hvad vi straks har gjort, og jeg skal med disse Bemærkninger føje min Anbefaling til Fællesudvalgets Indstilling deraf.

N. Neergaard: Jeg vilde anse det for meget uheldigt at opriske den Strid, der har været ført om den foreliggende Sag paa dens tidligere Stadier. Jeg skal derfor indskrænke mig til overfor den ærede sidste Talers Udtalelser at sige, at der har fra ingen Side været Ønske om at forhale Sagen; der har kun været modstaaende Anskuelse om, hvorledes Sagen kunde ordnes paa bedste Maade. Jeg tror ikke, man kommer videre her i Dag ved paa ny at forsøge at skifte Vind og Sol mellem de forskellige Meninger i saa Henseende. Heller ikke tror jeg, at man, hvis man havde gennemført Regeringslovsforslaget paa det Tidspunkt, det blev forelagt, vilde have undgaaet den betydelige Stigning af Kulfragterne, som har fundet Sted.

Stauning: Jeg kan naturligvis ikke afkræfte den Paastand, at der intet Ønske har været om at forhale den foreliggende Sag, men det faktiske er, at Sagen er blevet forhalet i 4 Maaneder, og at Resultatet er det, jeg har nævnt, at Kulfragterne er steget fra omkring 18 Kr. til omkring 40 Kr. pr. Ton.

Indenrigsministeren (Rode): Som ærede Medlemmer vil vide, kan jeg anbefale den af Fællesudvalget indstillede nye Affattelse af Lovforslaget og ser med stor Tilfredshed paa den derved tilvejebragte Ordning af Fragtspørgsmaalet, hvorved det kommer til at hvile paa Samarbejde

mellem Rederne og Staten. Et saadant Samarbejde, tilvejebragt ved Overenskomst, har stadig været Regeringens Ønske. Jeg kan herom henvise til tidligere Meddelelser og Udtalelser og skal kun minde om, at i Bemærkningerne til Forslag til Lov om Bidrag af Skibsfarten, hvis afsluttende Behandling vi i Dag deltager i, fremhævedes det, at saafremt det skulde blive muligt ved senere tilvejebragt Overenskomst eller paa anden Maade at fastsætte Maksimalfragter for Befordringen af visse Varer, kunde den foreslaaede Ordning bortfalde. Ogsaa Fællesudvalgets Indstilling tilkendegiver Enighed om, at en tilfredsstillende, frivillig Ordning af denne Sag er afgjort at foretrække for en tvungen, og dette beror vel ikke blot paa, at frivillig Samvirken, navnlig i disse Tider, har sin høje Værdi og Betydning, men ogsaa og ikke mindst paa Skibsfartens særlige Forhold, dens fuldkomne Ubundethed af det nationale, dens internationale Karakter og samtidig dens Uundværlighed for det økonomiske nationale Liv.

En tilfredsstillende frivillig Overenskomst — derom tror jeg, at ogsaa alle er enige — maatte indeholde Samarbejde med Hensyn til Afgivelse af Tonnage. Ydelse af Penge kan, naar de ulykkelige Følger for Landets Erhverv og Befolkning af høje internationale Fragter skal inoarbejdes, kun være et Surrogat. Det Lovforslag, jeg fremsatte i Januar, var et saadant Surrogat, fordi Forhandlingen om Overenskomst den Gang var strandet. Jeg maatte altsaa foretrække, at en frivillig Overenskomst opnaaedes, ogsaa efter at dette Lovforslag var fremsat. Og selve dette Surrogat synes mig endog udsat for stærk Forringelse ved de Planer, et af Rigsdagens Partier nærede, og som kun indeholdt en Beskatning af Rederivirksomhed, men ikke noget Middel til at imødegaa en eventuel Tilbøjelighed til at overvælde Beskatningen paa Forbrugerne. Jeg modtog derfor med stor Tilfredshed det Tilbud, som — ja, jeg kan jo godt nævne Navnet nu, da det er fremkommet — Direktør for Østasiatisk Kompagni, Etatsraad H. N. Andersen gjorde mig om at forsøge at finde Vej til en Overenskomst mellem Rederne og Staten. Og hvad der før var mislykkedes, lykkedes nu. For dette frugtbare Initiativ og den betydningsfulde Medvirkning under Forhandlingerne skyldes der Etatsraad H. N. Andersen stor Tak. Men jeg ønsker straks at tilføje, at jeg hos de Repræsentanter for Rederiforeningen, som deltog i Forhand-